

En Joan Freixa

Vallcebre

Ubicació

Comarca: Berguedà
Lloc/Adreça: Vallcebre
Emplaçament Carretera B-401 km 2.
Alçada: 1120

Coordenades:

Latitud: 42.20421
Longitud: 1.81842
UTM Est (X): 402457
UTM Nord (Y): 4673126

Classificació

Número de fitxa 08293 - 78
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Música i dansa
Estil / època: Contemporani
Autoria de l'element: Desconegut
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: Cançó desconeguda.
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Anna Junyent Traserra
Data de registre de la fitxa: ds., 23/05/2009 - 02:00

Descripció

La cançó es troba recollida al Cançoner del Calic i és la següent: Natural so de Vallcebre / i a Vallcebre em so criat. / Per nom me'n dic Joan Freixa, / que amb raó em queixo, / sempre so estat desdixat. / La gent diuen que jo em queixo: / no em queixo sense raó: / me n'és causa una donzella, / hermosa i bella, / robadora del meu cor. / jo de dia encara passo / sols ne puga treballar. / Quan ne vé l'hora de l'àpat / me'n poso a taula: / no en puc veure ni menjar. / Cada nit jo la somio. / De prompte n'estic despert: / trec el cap a la finestra. / (Això és cada vespre): / sempre em sembla que la veig. / Vostre pare i vostre mare / molt ditxosos deuen ser: / tenen les roses a casa / acolorades: / les van a collir al roser. / De la vostra cabellera, / qui en pogués tenir un cabell! / A Madrid l'enviaria / amoreta mia, / per fer-ne un present al rei. / Vostre pare i vostra mare / ara s'han deixat de dir / que la vostra cabellera, / hermosa i bella, / no es pentina per a mi. / Si es pentina, que es pentino: / mai se pogués pentinar. / Si no és una serà una altra: / de la flor alta, / de minyones prou n'hi ha.

Observacions:

Cançó de vallcebre recollida al Cançoner del Calic.

Bibliografia

SERRAi VILARÓ, J (1913). "Cançoner del Calic". L'Avenç, Barcelona 1913.

Numero

ETNOGRAFIA I FOLKLORE
DEL BERGUEDA

1.- Nom del poble VALLCEBRE Municipi I B

15.- LITERATURA ORAL I ESCRITA

CANÇONS

EN JOAN PERITA

Natural so de Vallesbre
i a Vallesbre en se criat.
Per meo me'n dic Joan Perita,
que amb ruf en quicunq,
sempre se estat desclinat.

Le gent diuen que jo en quicunq
no en quicunq sense ruf:
me n'fe causa una donzella,
hermosa i bella,
robadora del meu cor.

Jo de dia encara passo
sola me paga treballar.
Quan se ve l'hora de l'èpet
me'n poso a taula:
no en puc beure ni menjar.

Cada nit jo la somnio.
De prompte m'estic desport:
treco el cap a la finestra.
(Això fa cada vespre):
sempre em sembla que la veig.

Vostre pare i vostra mare
molt ditxosos deuen ser:
tenen les roses a casa
acolorades:
les vas a collir al roser.

De la vostra cabellera,
qui en pogués tenir un cabell!
A Madrid l'esviaria
amoretta sia,
per fer-me un present al rei.

Vostre pare i vostra mare
ara s'han deixat de dir
que la vostra cabellera,
hermosa i bella,
no es pentina per a mi.

Si es pentina, que es pentina:
mai se pogués pentinar.
Si no és una serà una altra:
de la flor alta,
de miyones prou n'hi ha.

(J. Serra Vilard, Cançoner del Calic. L'Aveng. Barcelona 1918, pè. 52-53)